FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)
den 19 november 1998 *

I mål T-147/97,

Champion Stationery Mfg Co. Ltd., bolag bildat i Hongkong (Kina),

Sun Kwong Metal Manufacturer Co. Ltd., bolag bildat i Hongkong (Kina),

US Ring Binder Corporation, bolag bildat i New Bedford (USA),

företrädda av advokaten Richard Luff, Bryssel, delgivningsadress: advokatbyrån Loesch & Wolter, 11, rue Goethe, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av juridiska rådgivarna Antonio Tanca och Eva Karlsson, i egenskap av ombud, biträdda av advokaterna Hans-Jürgen Rabe och Georg M. Berrisch, Hamburg respektive Bryssel, delgivningsadress:

* Rättegångsspråk: engelska.

Europeiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, generaldirektören Alessandro Morbilli, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

svarande,

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Viktor Kreuschitz och Nicholas Khan, båda rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

Koloman Handler GesmbH, bolag bildat enligt österrikisk rätt, Wien (Österrike),

och

Robert Krause GmbH & Co KG, bolag bildat enligt tysk rätt, Espelkamp (Tyskland),

företrädda av advokaten Rainer M. Bierwagen, Berlin och Bryssel,

intervenienter,

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 119/97 av den 20 januari 1997 om införande av slutgiltiga antidumpningstullar på import av vissa ringpärmsmekanismer med ursprung i Malaysia och Folkrepubliken Kina och om slutgiltigt uttag av de preliminära tullarna (EGT L 22, s. 1), i den mån den rör sökandena,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden P. Lindh samt domarna R. García-Valdecasas, K. Lenaerts, J. D. Cooke och M. Jaeger,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 1 juli 1998,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Champion Stationery Mfg Co. Ltd (nedan kallat Champion Stationery) och Sun Kwong Metal Manufacturer Co. Ltd (nedan kallat Sun Kwong) tillverkar

ringpärmsmekanismer i Folkrepubliken Kina (nedan kallad Kina). Dessa två bolag säljer de ringpärmsmekanismer som de tillverkar till ett närstående bolag, nämligen US Ring Binder Corporation (nedan kallat US Ring Binder), som återförsäljer dem inom gemenskapen.

2 Till följd av ett klagomål som inlämnades den 18 september 1995 av Robert Krause GmbH & Co KG (nedan kallat Robert Krause) och Koloman Handler GesmbH (nedan kallat Koloman Handler), bolag vars totala produktion antas uppgå till 90 procent av produktionen av ringpärmsmekanismer inom gemenskapen, inledde kommissionen den 28 oktober 1995 ett antidumpningsförfarande avseende import av vissa ringpärmsmekanismer med ursprung i Malaysia och Kina (EGT C 284, 1995, s. 16).

3 Kommissionen sände ett frågeformulär till samtliga kända berörda parter. Sökandena besvarade detta och underställdes en kontroll på plats.

4 Sökandena underrättades den 11 juli 1996 om de viktigaste omständigheter och överväganden på grundval av vilka kommissionen hade för avsikt att vidta preliminära åtgärder.

5 Kommissionen utfärdade den 25 juli 1996 förordning (EG) nr 1465/96 av den 25 juli 1996 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av vissa ringpärmsmekanismer med ursprung i Malaysia och i Folkrepubliken Kina (EGT L 187, s. 47, nedan kallad den provisoriska förordningen). Efter att ha konstaterat att det förelåg en dumpningsmarginal om i genomsnitt 112,8 procent för Kina (punkt 41 i övervägandena till den provisoriska förordningen), beräknade kommissionen den tull som skulle vara tillräcklig för att eliminera den skada som orsakats industrin i gemenskapen till följd av denna dumpning (punkt 82—86 i övervägandena till den provisoriska förordningen). Denna beräkning resulterade med avseende på Kina i en skadeelimineringsmarginal om 35,4 procent. Då denna

procentsats var lägre än den dumpningsmarginal som hade fastställts preliminärt, fastställdes tullen preliminärt till denna nivå för all import av ringpärmsmekanismer med ursprung i Kina.

6 Sökandena delgav kommissionen den 12 augusti 1996 sina skriftliga yttranden med avseende på skrivelsen av den 11 juli 1996.

7 Kommissionen sände sökandena den 29 oktober 1996 genom fax och brevledes en skrivelse med slutgiltiga uppgifter (nedan kallad informationsskrivelsen), i vilken den redogjorde för de viktigaste omständigheter och överväganden på grundval av vilka kommissionen hade för avsikt att rekommendera införande av slutgiltiga tullar.

8 I det följebrev som åtföljde informationsskrivelsen förelades sökandena en tidsfrist till och med den 8 november 1996 för att inkomma med yttranden. Sökandena efterkom inte denna anmodan.

9 Det förklarades i punkt A.3.1 i informationsskrivelsen att kommissionen hade kommit fram till att ett av de bolag som exporterade från Kina, World Wide Stationery (nedan kallat WWS), kunde beviljas den individuella behandling som den hade begärt. I punkt A.3.2. i nämnda handling anges att "WWS individuella dumpningsmarginal uppgår till 96,6 procent. Med anledning av beslutet att bevilja WWS den begärda individuella behandling och bortsett från motsvarande transaktioner i samband med beräkningen av genomsnittet för exporten från Kina, uppgår dumpningsmarginalen för Kina som helhet till 129,22 procent." I punkt D i informationsskrivelsen, benämnt "slutgiltiga åtgärder", vilken inleds med "överväganden avseende fastställande av skadeelimineringsnivå", anges (punkt D.1.1) att: "Under dessa omständigheter skall den metod för beräkning av skadeelimineringsnivån som redovisas i övervägande 83—86 i den provisoriska förordningen fastställas." I punkt D.2, benämnd "skadeelimineringsnivå", förklaras med avseende på Kina

(punkt D.2.2) att "Att WWS beviljats individuell behandling påverkar de preliminära avgörandena. Den metod som beskrivs ovan har tillämpats för att beräkna den individuella skadeelimineringsnivån för detta bolag, för vilket en prisunderskridandemarginal om 32,5 procent fastställdes".

10 I det följebrev som åtföljde informationsskrivelsen angavs att försändelsen omfattade totalt nio sidor ("nio sidor totalt"). Sökandena har bekräftat att de har erhållit nio sidor, följebrevet medräknat. Rådet har emellertid förklarat att sökandena till följd av ett fel inte erhöll informationsskrivelsens sista sida. Kommissionen förklarade på denna sida, som rådet har bifogat som bilaga D.3 till svaromålet, att "den reducerade marginalen för WWS medförde en ökning av marginalen (från 35,4 procent) till 39,4 procent för alla andra exportörer från Kina." Kommissionen meddelade för övrigt att den hade för avsikt att föreslå rådet att fastställa en tull om 32,5 procent för WWS och en tull om 39,4 procent för övriga kinesiska företag samt ett slutgiltigt uttag av de belopp som hade säkerställts genom den provisoriska förordningen i den mån den preliminära tullen inte överskred den slutgiltiga tullen.

11 Sökandenas ombud hade den 29 november 1996 ett telefonsamtal med Knoche, en av de tjänstemän vid generaldirektorat Yttre förbindelser, handelspolitik (GD I), som hade ansvar för ärendet.

12 Knoche upprättade den 12 december 1996 en not i ärendet om detta telefonsamtal, vilken har följande lydelse:

"Luff, som är juridisk rådgivare för US Ring Binder i detta fall, ringde den 29 november och gjorde gällande att dennes klient hade anledning att anse att den tull som tillämpades med avseende på bolagets export skulle förbli oförändrad (35,4 procent) med anledning av punkt D. D.1 i informationsskrivelsen, som bekräftar övervägandena 83—86 i den förordning genom vilken de preliminära tullarna fastställdes.

Han erhöll svaret att ifrågavarande punkt endast bekräftade den metod som definierades i den provisoriska förordningen och att den sista sidan i informationsskrivelsen var helt tydlig vad avsåg den tull som kommissionen hade föreslagit skulle tillämpas med avseende på US Ring Binder (39,4 procent).

Luff påstod då att handlingens sista sida inte hade erhållits och lät förstå att han därför hade möjlighet att begära en ny informationsskrivelse.

Han fick svaret att mottagningsbekräftelsen för informationsskrivelsen som hade sänts per fax angav korrekt antal sidor och att man på Luffs byrå kunde kontrollera huruvida det rekommenderade brevet som hade mottagits under tiden var fullständigt (om så inte var fallet, borde man snarast inge ett klagomål).

Luffs anspråk upprepades inte senare."

13 Sökandena anser att denna sammanfattning av telefonsamtalet är ofullständig och oriktig. De anser att telefonsamtalet kan sammanfattas på följande sätt (repliken punkt 14.3 ii och 14.3 iii): "under det telefonsamtal som Knoche hade med Luff förtydligade han att det hade förberetts olika versioner av informationsskrivelsen. Han tillade att trots att informationsskrivelsen normalt sett borde ha sänts av GD I — avdelning E (med ansvar för skadeaspekter), hade dennes kolleger på GD I — avdelning C (med ansvar för dumpningsaspekter) gjort detta i förevarande fall. ... Knoche inledde med att bekräfta att den tullsats som tillämpades på sökandena hade ökats med anledning av den individuella behandling som hade beviljats WWS. Då Luff frågade hur det var möjligt att dessa uppgifter inte förekom i en informationsskrivelse som han hade erhållit tillade Knoche emellertid att det totala antalet sidor under alla omständigheter fanns angivet i informationsskrivelsen ... och uppmanade Luff att kontrollera huruvida han hade erhållit samtliga sidor. Denne svarade omedelbart att det på informationsskrivelsens första sida angavs att den omfattade totalt nio sidor och att han faktiskt hade erhållit samtliga nio sidor. Luff

uppmanade sedan Knoche att kontakta sina kolleger på GD I — avdelning C, för att få uppgift om vilken version som var den riktiga och att be dem att kontrollera om den version av informationsskrivelsen som hade sänts till Luff verkligen var den riktiga versionen. ... Då Knoche frågade Luff om den informationsskrivelse som han hade erhållit bekräftade den ursprungliga tullsats som hade fastställts för dennes klienter, svarade Luff att så var fallet om man beaktade det sista stycket i punkt D.1.1. Knoche bekräftade på ett mycket tydligt sätt att den sista sidan i den version han hade erhållit inte hänvisade till punkt 83—86 [i övervägandena till den provisoriska förordningen] och att punkterna 85 och 86 [i övervägandena till den ovannämnda förordningen] hade utelämnats".

14 Rådet utfärdade den 20 januari 1997 förordning (EG) nr 119/97 av den 20 januari 1997 om införande av slutgiltiga antidumpningstullar på import av vissa ringpärmsmekanismer med ursprung i Malaysia och Folkrepubliken Kina och om slutgiltigt uttag av de preliminära tullarna (EGT L 22, s. 1, nedan kallad den omtvistade förordningen). Den omtvistade förordningen fastställde den slutgiltiga antidumpningstullen för import från Kina till 39,4 procent med undantag för WWS import för vilken en slutgiltig tull om 32,5 procent fastställdes.

Förfarande och parternas yrkanden

15 Sökandena väckte under dessa omständigheter förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 30 april 1997.

16 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 4 augusti 1997 har kommissionen ansökt om att få intervenera till stöd för rådets yrkanden. Kommissionen tilläts intervenera genom förstainstansrättens beslut av den 10 november 1997. Kommissionen, som inte har ingett någon interventionsinlaga i förevarande mål, framförde sina argument under förhandlingen.

17 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 26 september 1997 har även Koloman Handler och Robert Krause ansökt om att få intervenera till stöd för rådets yrkanden. De tilläts intervenera genom förstainstansrättens beslut av den 10 november 1997. De inkom med interventionsinlaga inom den frist som förstainstansrättens kansli hade fastställt.

18 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara den omtvistade förordningen till den del den berör dessa, och

— förplikta rådet att betala rättegångskostnaderna.

19 Sökandena har i yttrande om den interventionsinlaga som Koloman Handler och Robert Krause har ingett även begärt att intervenienterna skall förpliktas att bära sina rättegångskostnader.

20 Rådet har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa US Ring Binders talan,

— under alla omständigheter ogilla talan, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

21 Kommissionen har anslutit sig till rådets yrkanden.

22 Koloman Handler och Robert Krause har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa och/eller ogilla talan, och

— förplikta sökandena att ersätta intervenienternas rättegångskostnader.

23 Förstainstansrätten (fjärde avdelning i utökad sammansättning) beslutade med stöd av referentens rapport att inleda det muntliga förfarandet utan att dessförinnan vidta åtgärder för bevisupptagning. Förstainstansrätten uppmanade emellertid rådet att besvara en skriftlig fråga före förhandlingen. Rådet efterkom denna uppmaning inom utsatt frist.

24 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor under förhandlingen den 1 juli 1998.

Upptagande till sakprövning

Parternas argument

25 Rådet anser med hänvisning till domstolens dom av den 7 juli 1994 i mål C-75/92, Gao Yao mot rådet (REG 1994, s. I-3141, punkt 28—30) att den talan som väckts av sökandena Champion Stationery och Sun Kwong inte kan tas upp till sakprövning. Rådet har i detta avseende påpekat att den undersökning som har utförts i

förevarande mål avsåg tillverkarna/exportörerna i Kina och Malaysia och inte tillverkarna/exportörerna i Hongkong. Frågeformulären sändes av denna anledning inte till sökandena Champion Stationery och Sun Kwong som är etablerade i Hongkong. Rådet har vidare påpekat att dessa sökanden varken namnges i den provisoriska förordningen eller den omtvistade förordningen i egenskap av tillverkare/exportörer utan som bolag i Hongkong som är närstående tillverkare/exportörer i Kina. Den omständigheten att kommissionen godtog deras svar på frågeformulären, att den hade en skriftväxling med dem och att den hörde deras ombud innebär inte att de är direkt och personligen berörda av den omtvistade förordningen (domen i det ovannämnda målet Gao Yao mot rådet, punkt 30).

26 Rådet anser vidare att det är uppenbart att US Ring Binders talan skall avvisas. Den har påpekat att det inte finns någon direkt anknytning mellan sökanden och tillverkarna/exportörerna i Kina. Det finns inte ens någon direkt anknytning mellan å ena sidan US Ring Binder och å andra sidan Champion Stationery och Sun Kwong. Den omständigheten att dessa bolag hör till samma grupp innebär inte i sig att US Ring Binder är direkt och personligen berörd av den omtvistade förordningen. Rådet har tillagt att undersökningen inte rörde export från USA. US Ring Binder har inte heller anklagats för antidumpning. Den omständigheten att detta bolag har sänt ett svar på kommissionens frågeformulär innebär inte att detta bolag är ett bolag som är direkt och personligen berört av den omtvistade förordningen.

27 Intervenienterna ansluter sig till rådets argument i fråga om att förevarande talan skall avvisas.

28 Sökandena har genmält att talan kan tas upp till sakprövning. De har för det första gjort gällande att sökandena Champion Stationery och Sun Kwong är tillverkare/exportörer i Kina. De produktionsanläggningar som de två bolagen har i Kina

utgör inte skilda juridiska personer. Svaren på frågeformulären kunde i förevarande mål endast sändas av de två berörda sökandena, då de var verksamma i egenskap av tillverkare i Kina och exporterade till Europeiska unionen. Eftersom ansökningar enligt artikel 173 i fördraget endast kan inges av fysiska eller juridiska personer, kunde sökandena Champion Stationerys och Sun Kwongs produktionsavdelningar i Kina inte väcka förevarande talan.

29 Med hänvisning till domstolens dom av den 21 februari 1984 i de förenade målen 239/82 och 275/82, Allied Corporation m. fl. mot kommissionen (REG 1984, s. 1005, punkt 12; svensk specialutgåva, volym 6) och förstainstansrättens dom av den 28 september 1995 i mål T-164/94, Ferchimex mot rådet (REG 1995, s. II-2681, punkt 34—36), har sökandena gjort gällande att även US Ring Binders talan kan tas upp till sakprövning. De har i detta avseende påpekat att US Ring Binder är den enda exportören till gemenskapen av de produkter som Champion Stationery och Sun Kwong tillverkar. Dessutom har US Ring Binder utpekats i den provisoriska förordningen och berörts av de föregående undersökningarna (domen i det ovannämnda målet Allied Corporation m. fl. mot kommissionen, punkt 12). Det framgår vidare av rättspraxis att förordningar om införande av antidumpningstullar direkt och personligen berör de sökanden vars försäljningspriser för ifrågavarande produkter har använts när man konstruerat exportpriset (domen i det ovannämnda målet Ferchimex mot rådet, punkt 34—36). I förevarande fall hade det exportpris som användes för att beräkna Champion Stationery och Sun Kwongs antidumpningstullar beräknats på grundval av det pris som US Ring Binder fakturerade sina kunder i Europeiska unionen.

Förstainstansrättens bedömning

30 Enligt artikel 14.1 i rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1, nedan kallad grundförordningen), skall "provisoriska eller slutgiltiga antidumpningstullar ... införas genom förordning". Även om det med avseende på kriterierna i artikel 173 fjärde stycket i fördraget är riktigt

att åtgärderna genom sin beskaffenhet och räckvidd faktiskt har en normativ karaktär, eftersom de är generellt tillämpliga på samtliga berörda ekonomiska aktörer, är det för den skull inte uteslutet att bestämmelserna kan beröra vissa ekonomiska aktörer direkt och personligen (dom i det ovannämnda målet Allied Corporation m. fl. mot kommissionen, punkt 11, domstolens dom av den 23 maj 1985 i mål 53/83, Allied Corporation m. fl. mot rådet, REG 1985, s. 1621, punkt 4, dom i det ovannämnda målet Gao Yao mot rådet, punkt 26, förstainstansrättens dom av den 11 juli 1996 i mål T-161/94, Sinochem Heilongjiang mot rådet, REG 1996, s. II-695, punkt 45, och av den 25 september 1997 i mål T-170/94, Shanghai Bicycle mot rådet, REG 1997, s. II-1383, punkt 35).

31 Det kan inledningsvis konstateras att de tre sökandena är direkt berörda av den omtvistade förordningen. Nämnda förordning inför slutgiltiga antidumpningstullar som medlemsstaternas tullmyndigheter är skyldiga att utta utan att de har något som helst utrymme för skönsmässig bedömning.

32 Förstainstansrätten anser vidare att för att kunna avgöra om sökandena även är personligen berörda måste man granska å ena sidan den situation som Champion Stationery och Sun Kwong befinner sig i och å andra sidan den som US Ring Binder befinner sig i.

33 Sökandena har, utan att rådet eller intervenienterna har bestridit detta, gjort gällande att de av Champion Stationerys och Sun Kwongs enheter som är belägna i Kina till vilka kommissionens frågeformulär sändes och vilka enligt rådet borde ha väckt talan om ogiltigförklaring, är de två sökandenas produktionsanläggningar i Hongkong. Det rör sig om avdelningar inom de berörda bolagen. Det har för övrigt inte heller bestridits att de av Champion Stationerys och Sun Kwongs enheter som är belägna i Kina inte utgör skilda juridiska personer.

34 Champion Stationery och Sun Kwong skall under dessa omständigheter anses såsom tillverkare/exportörer i Kina. Situationen i förevarande fall är således klart

annorlunda än den som var i fråga i det mål som gav upphov till domen i det ovannämnda målet Gao Yao mot rådet. I detta senare mål fastställde domstolen att sökandens talan skulle avvisas då den under det administrativa förfarandet endast hade agerat såsom "kontor för vidarebefordran av post i Hongkong för att underlätta skriftväxlingen mellan kommissionen och Gao Yao Kina" (domen i det ovannämnda målet Gao Yao mot rådet, punkt 29).

35 Det framgår av en fast rättspraxis att de rättsakter genom vilka det införs antidumpningstullar är av sådant slag att de direkt och personligen berör de tillverknings- och exportföretag som kan visa att de har utpekats i kommissionens eller rådets rättsakter eller att de har berörts av de förberedande undersökningarna (domstolens dom av den 21 februari 1984 i det ovannämnda målet Allied Corporation m. fl. mot kommissionen, punkt 12; domar av den 14 mars 1990 i de förenade målen C-133/87 och C-150/87, Nashua Corporation m. fl. mot kommissionen och rådet, REG 1990, s. I-719, punkt 14, och i mål C-156/87, Gestetner Holdings mot rådet och kommissionen, REG 1990, s. I-781, punkt 17, av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, Extramet Industrie mot rådet, REG 1991, s. I-2501, punkt 15, domen i det ovannämnda målet Gao Yao mot rådet, punkt 27, förstainstansrättens dom i det ovannämnda målet Sinochem Heilongjiang mot rådet, punkt 46, och domen i det ovannämnda målet Shanghai Bicycle mot rådet, punkt 36).

36 Sökandena Champion Stationery och Sun Kwong har utpekats, genom att de är namngivna, i punkt 5 b.2 i övervägandena i den provisoriska förordningen, benämnd "exportörer/tillverkare" i Kina. Dessa bolag var även föremål för undersökningar på plats (punkt 5 b.2 i övervägandena i den provisoriska förordningen). Dessa sökande utpekades även i den omtvistade förordningen (punkt 26 i övervägandena).

37 Av detta följer att sökandena Champion Stationery och Sun Kwong är personligen berörda av den omtvistade förordningen och att deras talan kan tas upp till sakprövning.

38 Det skall för övrigt konstateras att i slutet av punkt 5 b.2 i övervägandena i den provisoriska förordningen föreskrivs att "Champion Stationery Manufacturing Co. Ltd och Sun Kwong Metal Manufacturer Co. Ltd ägs av samma företagsgrupp och

säljer sina kinesiska ringpärmsmekanismer till ett närstående företag i USA (US Ring Binder)". Det var av denna anledning som US Ring Binder ingick bland de bolag som nämndes i den provisoriska förordningen under rubriken "exportörer/tillverkare" i Kina samt blev föremål för undersökningar på plats (punkt 5 b.2 i övervägandena i den provisoriska förordningen). US Ring Binder har således utpekats i en av kommissionens rättsakter och har varit berörd av de föregående undersökningarna i den mening som avses i den rättspraxis till vilken har hänvisats i punkt 35 ovan. För övrigt har rådet, i sitt svar på en skriftlig fråga från förstainstansrätten, medgivit att Champion Stationery och Sun Kwongs exportpriser har beräknats på grundval av det pris som US Ring Binder fakturerade sina kunder i gemenskapen. Även denna omständighet är sådan att den särskiljer denna sökande, med avseende på ifrågavarande åtgärd, från samtliga övriga ekonomiska aktörer (jämför domarna i de ovannämnda målen Gao Yao mot rådet, punkt 27, och Ferchimex mot rådet, punkt 34).

39 Av vad anförts ovan följer att de tre sökandenas talan kan tas upp till sakprövning.

Prövning i sak

40 Sökandena har endast anfört en grund, som avser åsidosättande av deras rätt till försvar.

Parternas argument

41 Sökandena har gjort gällande att, i strid med principer som fastställts i rättspraxis, har gemenskapsinstitutionerna under det administrativa förfarandet inte översänt till sökandena alla de uppgifter som var relevanta för deras försvar (domstolens

dom av den 20 mars 1985 i mål 264/82, Timex mot rådet och kommissionen, REG 1985, s. 849, punkt 30, svensk specialutgåva, volym 8, och av den 27 juni 1991 i mål C-49/88, Al-Jubail Fertilizer och Saudi Arabian Fertilizer mot rådet, REG 1991, s. I-3187, punkt 18). I det avseendet har de hävdat att i informationsskrivelsen angavs inte att den antidumpningstull som tillämpades på dem höjdes från 35,4 procent till 39,4 procent i det sista stadiet av förfarandet. Tvärtom fastställdes skadeelimineringsnivån om 35,4 procent för alla kinesiska exportörer/tillverkare, förutom WWS, i punkt D.1.1 i informationsskrivelsen, där punkterna 85 och 86 i övervägandena i den provisoriska förordningen fastställdes. I den omtvistade förordningen angavs dessutom på ett iögonfallande sätt (punkt 64 i övervägandena) att punkt 82—84 i övervägandena i den provisoriska förordningen fastställdes, och punkterna 85 och 86 i samma övervägande utelämnades särskilt. Denna avvikelse mellan informationsskrivelsen och den omtvistade förordningen visar att informationsskrivelsen var långt ifrån ofullständig och att den i verkligheten hade ett annat innehåll än den omtvistade förordningen.

42 Sökandena har därefter påpekat att det inte angavs i informationsskrivelsen att det faktum att WWS hade beviljats individuell behandling medförde att dess försäljningar undantogs vid beräkningen av den skadenivå som kunde tillskrivas övrig kinesisk export. I vilket fall som helst skulle det faktum att WWS hade beviljats individuell behandling inte nödvändigtvis ha lett till att det inrättades en annan tullsats för sökandena än den som föreskrevs i den provisoriska förordningen. Enligt sökandena medför individuell behandling av en viss exportör inte nödvändigtvis att skadeelimineringsnivåer för övriga exportörer påverkas. Sökandena har i det avseendet hänvisat till fallet med kopiatorer för vanligt papper med ursprung i Japan (rådets förordning (EEG) nr 535/87 av den 23 februari 1987 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av kopiatorer för vanligt papper med ursprung i Japan (EGT L 54, s. 12)) och fallet med elektroniska mikrokretsar av DRAM-typ med ursprung i Sydkorea (rådets förordning (EEG) nr 611/93 av den 15 mars 1993 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import till gemenskapen av vissa elektroniska mikrokretsar av DRAM-typ med ursprung i Sydkorea och som exporteras av företag som inte är befriade från denna tull, samt om slutgiltigt uttag av den preliminära antidumpningstullen (EGT L 66, s. 1)). Även om de borde ha känt till att nivån på deras tull skulle öka på grund av den individuella behandling som hade beviljats WWS, var det helt omöjligt för dem att beräkna den exakta slutgiltiga tullsatsen.

43 Enligt sökandena framgår det vid en jämförelse av den provisoriska förordningen och den omtvistade förordningen att den metodik som använts för att beräkna skadeelimineringsnivån ändrades under förfarandets gång. Redan den omständigheten att det i den provisoriska förordningen fastställdes en enda skadeelimineringsnivå på grundval av den export som bedrivits av samtliga berörda kinesiska exportörer, medan det i den omtvistade förordningen fastställdes olika skadeelimineringsnivåer för dessa exportörer, utgör en uppenbar ändring av metodiken. I den omtvistade förordningen borde således den metodik som angavs i punkt 82—84 i övervägandena i den provisoriska förordningen endast ha fastställts och inte den metodik som angavs i punkterna 85 och 86 i nämnda överväganden, genom vilken en identisk skadeelimineringsnivå fastställdes för samtliga kinesiska exportörer.

44 Sökandena har understrukit att de skulle ha anfört nya argument om de under det administrativa förfarandet hade fått reda på att den tullsats som tillämpades på dem skulle öka på ett inte obetydligt sätt. Sökandena har uppmärksammat den omständigheten att i förevarande fall är den metodik som använts av institutionerna diskutabel, eftersom det är ologiskt att bedöma en skada, i synnerhet underprissättning, på grundval av samtliga exportörer, medan skadeelimineringsnivåerna beräknades på individuell grund. Om kommissionen preliminärt hade fastslagit att underprissättningen av export med ursprung i Kina var 11,5 procent (punkt 54 i övervägandena i den provisoriska förordningen) och att en tull om 35,4 procent var tillräcklig för att undanröja skadan med avseende på alla de berörda exportörerna (punkt 85 i övervägandena i den provisoriska förordningen), fanns det nämligen inte något skäl för att kräva en högre slutgiltig tull för att undanröja skadan, eftersom underprissättningen av exporten med ursprung i Kina vid den slutgiltiga beräkningen beräknades på den totala mängden och upprätthölls på samma nivå (punkt B.5 i informationsskrivelsen och punkt 34 i övervägandena i den omtvistade förordningen).

45 Därefter har sökandena gjort gällande att de under det administrativa förfarandet inte hade någon anledning att misstänka att informationsskrivelsen var ofullständig, eftersom de hade fått exakt samma version via telefax och post, och eftersom det på den första sidan av de två versionerna tydligt angavs att informationsskrivelsen innehöll nio sidor och eftersom texten på den sista sidan i informations-

skrivelsen (det vill säga sidan 9) slutade mitt på sidan. I vilket fall som helst anser sökandena att kommissionen har åsidosatt artikel 20.4 i grundförordningen, där det föreskrivs att "[e]tt slutligt utlämnande av uppgifter skall ske skriftligen". Ett telefonsamtal kan inte ersätta skriftliga uppgifter, i synnerhet när den slutgiltiga tull som införts visar sig vara en annan än den preliminära tullen.

46 Vid förhandlingen har dock sökandena medgett, som svar på det argument som rådet anfört med stöd av artikel 20.3 i grundförordningen, att de aldrig begärde ett slutligt utlämnande av uppgifter skriftligen. De har dock gjort gällande att när kommissionen slutligt utlämnar uppgifter till en viss part, skall dessa uppgifter vara fullständiga.

47 Rådet och intervenienterna har först understrukit att sökandena hade kännedom om den ändrade antidumpningstullsats som tillämpades på dem. Det framgår nämligen av en anteckning i akten avseende telefonsamtalet den 29 november 1996 (se ovan punkt 12) att sökandena vid detta tillfälle underrättades om att den slutliga tullen, som kommissionen föreslog att rådet skulle införa översteg den tull som infördes genom den provisoriska förordningen. Sökandena skall även ha underrättats om den exakta tullsatsen. De har även uppmärksammat den omständigheten att sökandena i sin replik bekräftat att Knoche hade underrättat deras rådgivare under telefonsamtalet den 29 november 1996 om att den slutgiltiga tull som kommissionen föreslog översteg den preliminära tullen, och att han förklarade skälen för denna höjning (se ovan punkt 13). Sökandena har inte heller bestritt att de underrättades om den slutgiltiga tullsats som kommissionen avsåg att föreslå. Rådet och intervenienterna har av detta dragit slutsatsen att sökandena borde ha förstått att de inte hade mottagit den fullständiga versionen av informationsskrivelsen. Som svar på sökandenas argument att informationsskrivelsen inte var ofullständig utan en annan, har rådet gjort gällande att den handling som sökandena skulle ha mottagit var den som de faktiskt erhöll, med tillägg av den sista sidan som saknades. Rådet har hävdat att det ingav den sida som saknades i bilaga D.3

till sitt svaromål. De enda skillnaderna mellan den informationsskrivelse som skickades till sökandena och den informationsskrivelse som skickades till övriga exportörer avsåg svaren på vissa särskilda argument rörande dumpning och/eller affärshemligheter. På grund av de obetydliga skillnaderna skulle separata informationsskrivelser ha medfört långrandighet och hopp mellan olika sidor.

48 Rådet och intervenienterna har därefter hävdat att höjningen av tullsatsen dessutom framgick av ordalydelsen i den informationsskrivelse som sökandena erhöll. I det avseendet hänvisar de till punkt D.1.1 i informationsskrivelsen, där det anges att "den metod för beräkning av skadeeliminieringsnivån som redovisas i övervägande 83—86 i den provisoriska förordningen [skall] fastställas". De har även understrukit att i punkt D.2.2 i informationsskrivelsen angav kommissionen följande angående "skadeelimineringsnivå": "Att WWS beviljats individuell behandling påverkar de preliminära avgörandena". Enligt rådet och intervenienterna var höjningen av den tull som tillämpades på sökandena i den slutgiltiga förordningen ett logiskt resultat av att den metod som använts för att beräkna beloppet för skadeeliminering och att WWS beviljades individuell behandling, vars individuella skadeelimineringsnivå var lägre än genomsnittet, uttryckligen hade fastställts. Om sökandena hade läst informationsskrivelsen noggrant hade de alltså inte kunnat betvivla att den slutgiltiga tull som kommissionen avsåg att föreslå rådet översteg den preliminära tullen. Rådet har emellertid medgett i sin replik att sökandena, på grundval av de uppgifter som fanns i informationsskrivelsen, inte kunde beräkna den exakta tullsats som kommissionen avsåg att föreslå. Det står dock klart att det tydligt angavs i informationsskrivelsen att den tull som kommissionen avsåg att föreslå översteg den preliminära tullen.

49 Rådet har för övrigt som invändning mot sökandenas argument att metodiken ändrades under det administrativa förfarandet, anfört att den metod som användes vid beräkningen av skadeelimineringsnivån, och följaktligen vid beräkningen av antidumpningstullen, aldrig har ändrats, varken mellan införandet av den preliminära tullen och det slutliga utlämnandet av uppgifter, eller mellan det slutliga utlämnandet av uppgifter och införandet av de slutgiltiga åtgärderna.

50 Rådet och intervenienterna har vidare hävdat att det var uppenbart att informationsskrivelsen var ofullständig och under dessa förhållanden borde sökandena ha kontaktat kommissionen för att få klarhet i huruvida delar av informationsskrivelsen fattades. I det avseendet har de gjort gällande att det i den informationsskrivelse som sökandena erhöll inte nämndes nivån på den tull som kommissionen avsåg att föreslå rådet, varken för exporten från WWS, exporten från hela Kina eller exporten av ringpärmsmekanismer med ursprung i Malaysia. Dessutom anser de att det är slående att det i informationsskrivelsen som sökandena erhöll nämns skadeelimineringsnivån för Malaysia och för WWS, men inte för andra kinesiska tillverkare/exportörer. Slutligen anges det i informationsskrivelsen att det faktum att WWS hade beviljats individuell behandling påverkade "de preliminära avgörandena". Sökandena hade således kunnat vänta sig att informationsskrivelsen innehöll en förklaring av det sätt på vilket avgörandena rörande exportörerna från Kina, förutom WWS, hade påverkats. Vid förhandlingen gjorde rådet och intervenienterna återigen gällande att informationsskrivelsens ofullständiga karaktär även framgår av den omständigheten att den inte innehåller någon uppgift om uttaget av preliminära tullar.

51 I andra hand har rådet gjort gällande att, även om förstainstansrätten anser att gemenskapsinstitutionerna har underlåtit att underrätta sökandena om att de slutgiltiga tullar som kommissionen föreslog rådet översteg de preliminära tullar som införts, har sökandenas rätt till försvar ändå inte åsidosatts. Rådet hävdar att i enlighet med artikel 20.2—20.4 i grundförordningen lämnade kommissionen till sökandena ut de viktigaste omständigheterna och övervägandena vid beräkningen av de slutgiltiga tullarna, i synnerhet den metod som tillämpades vid beräkningen av skadeelimineringsnivån. Rådet har erinrat om att den skadeelimineringsnivå som fastställts i den omtvistade förordningen vad beträffar sökandena överstiger den skadeelimineringsnivå som nämndes i den provisoriska förordningen till följd av en enkel räkneoperation. Följaktligen utgjorde beloppet på den slutgiltiga skadeelimineringsnivån inte en del av "de viktiga omständigheter och övervägande" som avses i artikel 20.2 i grundförordningen.

52 Dessutom har rådet och intervenienterna hävdat att sökandena inte skulle ha kunnat anföra något ytterligare argument, även om de uttryckligen hade underrättats om nivån på den föreslagna tullen och den omständigheten att den översteg den

preliminära tullen (domen i det ovannämnda målet Al-Jubail Fertilizer och Saudi Arabian Fertilizer mot rådet, punkt 18). Det administrativa förfarandet skulle således inte ha kunnat leda till ett annat resultat.

53 I tredje hand har rådet gjort gällande att sökandena inte har framfört någon begäran om att uppgifter skulle utlämnas skriftligen inom den frist som fastställs i artikel 20.3 i grundförordningen. Följaktligen hade de inte rätt till ett slutligt utlämnande av uppgifter och gemenskapsinstitutionerna hade inte skyldighet att tillhandahålla dem dessa. Av detta följer att även om gemenskapsinstitutionerna hade tillhandahållit otillräckliga uppgifter och sökandena på grund av denna ofullständighet var förhindrade att försvara sina intressen på ett tillfredsställande sätt, kan det inte leda till ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen.

54 I sin replik har rådet även hävdat, som svar på sökandenas argument att det slutliga utlämnandet av uppgifter skall ske skriftligen enligt artikel 20.4 i grundförordningen, att den omständigheten att skyldigheten att utlämna uppgifter inte har iakttagits endast kan medföra att en antidumpningsåtgärd ogiltigförklaras om åsidosättandet har medfört att den berörda parten har hindrats från att på ett tillfredsställande sätt försvara sina intressen, vilket dock inte var fallet här.

Förstainstansrättens bedömning

55 Principen om iakttagande av rätten till försvar är en grundläggande princip i gemenskapsrätten, vars iakttagande gemenskapsdomstolarna skall säkerställa (domen i det ovannämnda målet Al-Jubail Fertilizer och Saudi Arabian Fertilizer mot rådet, punkt 15; förstainstansrättens dom av den 18 december 1997 i de förenade målen T-159/94 och T-160/94, Ajinomoto och Nutrasweet mot rådet, REG 1997, s. II-2461, punkt 81). Enligt denna princip skall de berörda företagen under det undersökningsförfarande som föregår antagandet av en antidumpnings-

förordning under det administrativa förfarandet beredas tillfälle att på ett tillfredsställande sätt yttra sig i frågan om de faktiska omständigheter, påstådda förhållanden och den bevisning som kommissionen har anfört till stöd för sitt påstående att det har förekommit dumpning och att denna har orsakat skada är riktiga och relevanta (domen i det ovannämnda målet Al-Jubail Fertilizer och Saudi Arabian Fertilizer mot rådet, punkt 17; förstainstansrättens dom av den 17 december 1997 i mål T-121/95, EFMA mot rådet, REG 1997, s. II-2391, punkt 84, och i det ovannämnda målet Ajinomoto och Nutrasweet mot rådet, punkt 83). Dessa krav har även klargjorts i artikel 20 i grundförordningen. Således föreskrivs i artikel 20.2 i denna förordning att de klagande, importörer, exportörer och deras intresseorganisationer, samt företrädare för exportlandet, "får begära att slutligen få ta del av de viktigaste omständigheter och överväganden på grundval av vilka man avser att rekommendera att slutgiltiga åtgärder införs ..., varvid särskild hänsyn skall tas till utlämnandet av sådana omständigheter och överväganden som skiljer sig från dem som låg till grund för de provisoriska åtgärderna". I artikel 20.5 i grundförordningen ges för övrigt de företag som mottagit sådana slutliga uppgifter rätt att inkomma med eventuella synpunkter inom en frist som kommissionen skall fastställa, och som skall vara minst tio dagar.

56 Mot bakgrund av dessa principer skall det således undersökas huruvida sökandenas rätt till försvar har åsidosatts under det administrativa förfarandet.

57 Parterna har inte bestritt att den informationsskrivelse som sökandena erhöll den 29 oktober 1996 var ofullständig. I det avseendet har gemenskapsinstitutionerna förklarat att den informationsskrivelse som sökandena skulle ha mottagit var den som de faktiskt erhöll den 29 oktober 1996, med tillägg av den sista sidan som saknades (se ovan punkt 10).

58 Sökandena anser att det faktum att informationsskrivelsen var ofullständig påverkade utövandet av deras rätt till försvar under det administrativa förfarandet. I det avseendet har de i första hand hävdat att de inte underrättades om de ändringar som gjordes i den metod som användes vid beräkningen av den slutgiltiga tullen,

mellan det att de erhöll informationsskrivelsen och införandet av slutgiltiga åtgärder. För det andra skall deras rätt till försvar ha åsidosatts, eftersom den informationsskrivelse som de erhöll fastställde skadeelimineringsmarginalen om 35,4 procent för Kina, medan det nämns en marginal om 39,4 procent i den omtvistade förordningen. För det tredje anser sökandena att deras rätt till försvar har åsidosatts därför att det i den informationsskrivelse som de erhöll varken nämndes att kommissionen avsåg att föreslå rådet att anta en högre slutgiltig tull än den preliminära tullen, på grund av den individuella behandling som WWS hade beviljats, eller den exakta slutgiltiga tullsatsen. Slutligen har sökandena i fjärde hand hävdat att den omtvistade förordningen skall ogiltigförklaras därför att den åsidosätter artikel 20.4 i grundförordningen. Dessa olika invändningar skall bedömas separat.

Huruvida det skett en ändring i den metod som användes vid beräkningen av den slutgiltiga tullen

59 Det skall erinras om att enligt artikel 7.2 och 9.4 i grundförordningen bör preliminära och slutgiltiga antidumpningstullar vara lägre än den dumpningsmarginal som fastställts om en sådan lägre tull är tillräcklig för att undanröja skadan för gemenskapsindustrin. I enlighet med denna princip har gemenskapsinstitutionerna fastställt nivån på antidumpningstullen, såväl i den provisoriska förordningen (punkterna 85 och 86 i övervägandena) som i den omtvistade förordningen (punkt 66 i övervägandena), till samma nivå som fastställts för skadeelimineringsmarginalen.

60 Det skall konstateras att, i motsats till vad sökandena har hävdat, den metod som har använts vid beräkningen av skadeelimineringsnivån och antidumpningstullen inte har ändrats efter det att den provisoriska förordningen antogs. I den omtvistade förordningen anges till och med uttryckligen att "den metod för skadeelimineringsnivån som anges i övervägandena 82—84 i den provisoriska förordningen

[skall] fastställas" (punkt 64 i övervägandena). Metoden är följande. Gemenskapsinstitutionerna har undersökt vilken tullsats som krävs för att undanröja skadan för gemenskapsindustrin genom det antidumpningsförfarande som har påtalats (punkt 82—84 i övervägandena i den provisoriska förordningen och punkt 62—69 i övervägandena i den omtvistade förordningen). I det syftet har det ansetts att det går att beräkna ett pris baserat på produktionskostnaderna för gemenskapstillverkarna, ökat med en skälig vinstmarginal. Gemenskapsinstitutionerna har således fastställt ett "icke-skadevållande pris" (punkt 83 i övervägandena i den provisoriska förordningen och punkt 64 i övervägandena i den omtvistade förordningen). Därefter har det angetts att skillnaden mellan detta "icke-skadevållande pris" och de försäljningspriser som exportörer i gemenskapen faktiskt tillämpar skall beräknas. Denna skillnad utgör skadeelimineringsmarginalen, det vill säga den höjning av priserna som krävs för att exportörernas försäljningspriser skall höjas till nivån för det "icke-skadevållande priset" (punkt 84 i övervägandena i den provisoriska förordningen och punkt 64 i övervägandena i den omtvistade förordningen).

61 Sökandena kan inte hävda, som de gör i sin replik, att redan den omständigheten att det i den provisoriska förordningen fastställdes en enda skadeelimineringsnivå baserad på den export som utförts av samtliga berörda kinesiska exportörer, medan det i den omtvistade förordningen fastställdes olika skadeelimineringsnivåer, dels för WWS, dels för övriga kinesiska exportörer, utgör en uppenbar ändring i metodik. Den metod som användes, såväl i den provisoriska förordningen som i den omtvistade förordningen, förutsätter att institutionerna beräknar skadeelimineringsmarginalen genom att fastställa ett "icke-skadevållande pris" och genom att jämföra detta pris med de försäljningspriser som faktiskt tillämpas av exportörerna i gemenskapen. Tillämpningen av denna metod vid beräkningen av skadeelimineringsnivån, kombinerat med den individuella behandling som WWS hade beviljats — vilket är en omständighet som sökandena underrättades om genom informationsskrivelsen (punkt A.3.1. och D.2.2. i denna informationsskrivelse) — ledde till att sökandenas slutgiltiga tull fastställdes till 39,4 procent.

62 Av detta följer att sökandenas första invändning är oriktig i sak och att talan således inte kan vinna bifall på denna invändning.

Huruvida det i informationsskrivelsen fastställdes att det upprättats en skadeeliminerings-marginal om 35,4 procent för de kinesiska tillverkarna/exportörerna, förutom WWS

63 Genom att hänvisa till punkterna 85 och 86 i övervägandena i den provisoriska förordningen, har sökandena hävdat att punkt D.1.1. i informationsskrivelsen fastställde skadeelimineringsmarginalen om 35,4 procent för de kinesiska tillverkarna/exportörerna, förutom WWS. Av detta har de dragit slutsatsen att de inte erhöll en ofullständig version av informationsskrivelsen, utan en fullständig version av en annan informationsskrivelse. I motsats till den informationsskrivelse som sökandena erhöll, innehöll nämligen den omtvistade förordningen (punkt 64 i övervägandena) och den informationsskrivelse som påstås vara den officiella versionen inte någon uttrycklig hänvisning till punkterna 85 och 86 i övervägandena i den provisoriska förordningen.

64 Det skall konstateras att i punkt D.1.1. i informationsskrivelsen anges att "den metod för beräkning av skadeelimineringsnivån som redovisas i övervägande 83—86 i den provisoriska förordningen [skall] fastställas".

65 Det skall noteras att metoden för beräkning av skadeelimineringsnivån förklaras i punkterna 83 och 84 i övervägandena i den provisoriska förordningen och att respektive skadeelimineringsmarginal har fastställts för Kina (35,4 procent) och Malaysia (10,5 procent) på grundval av denna metod i punkterna 85 och 86 i övervägandena i nämnda förordning. Av detta följer att i punkt D.1.1. i informationsskrivelsen har kommissionen inte fastställt skadeelimineringsmarginalen om 35,4 procent som fastslogs i punkt 85 i övervägandena i den provisoriska förordningen för den kinesiska exporten. Kommissionen har endast fastställt metoden för beräkning av skadeelimineringsmarginalen, en metod som förblev oförändrad mellan antagandet av den provisoriska förordningen och den omtvistade förordningen (se ovan punkt 60). Även om det hade funnits en annan version av informationsskrivelsen som inte innehöll någon hänvisning till punkterna 85 och 86 i övervägandena i den provisoriska förordningen, skulle sökandenas rätt till försvar inte kunna påverkas av att denna version inte lämnades ut, eftersom punkt D.1.1. i den informationsskrivelse som lämnades ut till dem, precis som den version av informationsskrivelsen som påstås inte ha skickats, endast fastställer metoden för

beräkning av skadeelimineringsnivån och inte den skadeelimineringsnivå om 35,4 procent för kinesisk export som fastslogs i punkt 85 i övervägandena i den provisoriska förordningen.

66 Av detta följer att sökandenas andra invändning är oriktig i sak och att talan således inte kan vinna bifall på denna invändning.

Huruvida det i informationsskrivelsen saknades uppgifter dels avseende ökningen av den tull som tillämpades på sökandena på grund av den individuella behandling som WWS hade beviljats, dels den exakta slutgiltiga tullsatsen

67 Sökandena hävdar att deras rätt till försvar åsidosattes under det administrativa förfarandet därför att det i den informationsskrivelse som de erhöll varken nämndes att kommissionen avsåg att föreslå rådet att anta en slutgiltig tull som var högre än den preliminära tullen på grund av den individuella behandling som WWS hade beviljats eller den exakta slutgiltiga tullen.

68 Det skall erinras om att det i den provisoriska förordningen (punkt 85 i övervägandena) fastställdes en skadeelimineringsnivå om 35,4 procent och en preliminär antidumpningstull på samma nivå för samtliga berörda kinesiska tillverkare/exportörer av produkten i fråga. I den omtvistade förordningen (punkt 68 i övervägandena) anges däremot att "den sänkta skadeelimineringsnivån för WWS har medfört en ökning från 35,4 procent till 39,4 procent av skadeelimineringsnivån för samtliga övriga exportörer från Kina". På denna grund ökade den överskjutande tullen för de kinesiska tillverkarna/exportörerna, förutom WWS, till 39,4 procent (punkt 69 i övervägandena).

69 Av detta följer att den slutgiltiga antidumpningstullen som tillämpades på sökandenas import till Europeiska unionen skiljer sig helt från den preliminära tull som infördes, på grund av den individuella behandling som WWS hade beviljats. Eftersom det framgår av domstolens rättspraxis att storleken på den slutgiltiga tullen utgör en viktig uppgift (domen i det ovannämnda målet Al-Jubail Fertilizer och Saudi Arabian Fertilizer mot rådet, punkt 23) skall det bedömas huruvida sökandena underrättades på lämpligt sätt om dessa ändringar under det administrativa förfarandet.

70 I det avseendet skall det först konstateras att genom informationsskrivelsen underrättades sökandena om att WWS skulle beviljas individuell behandling. Dessutom nämndes det i informationsskrivelsen att den individuella behandlingen skulle påverka de preliminära avgörandena. Således angavs följande i punkt D.2.2. i denna informationsskrivelse: "Att WWS beviljats individuell behandling påverkar de preliminära avgörandena. Den metod som beskrivs ovan har tillämpats för att beräkna den individuella skadeelimineringsnivån för detta bolag, för vilket en marginal om 32,5 procent fastställdes". Däremot nämns det inte uttryckligen i något avsnitt i denna informationsskrivelse att den antidumpningstull som tillämpades på sökandena skulle höjas, på grund av att WWS hade beviljats individuell behandling. I informationsskrivelsen anges inte heller den exakta slutgiltiga tullsatsen som tillämpades på sökandena. Dessa två omständigheter nämndes nämligen på sista sidan i informationsskrivelsen, som sökandena inte erhöll under det administrativa förfarandet (se ovan punkt 10).

71 Sökandena har dock själva medgett i sina repliker att under det telefonsamtal som deras rådgivare hade med Knoche den 29 november 1996, "inledde [Knoche] med att bekräfta att den tullsats som tillämpades på sökandena hade ökats med anledning av den individuella behandling som hade beviljats WWS". Som svar på en fråga som ställdes av förstainstansrätten under förhandlingen, angav rådgivaren dessutom att den under samma telefonsamtal underrättades om den exakta slutgiltiga tullsatsen (39,4 procent) som skulle tillämpas vid import av sökandenas produkter till Europeiska unionen.

72 Även om det var sökandenas rådgivare som förde detta telefonsamtal med en tjänsteman vid kommissionen den 29 november 1996, skall det anses att det var sökandena själva som fick kännedom om de uppgifter som lämnades under detta samtal. Det är nämligen ostridigt att denne rådgivare även företrädde sökandena under det administrativa förfarandet.

73 Det skall således konstateras att, fastän det i informationsskrivelsen varken nämndes att den antidumpningstullsats som tillämpades på deras produkter skulle höjas i den slutgiltiga förordningen på grund av att WWS hade beviljats individuell behandling, eller den exakta storleken på tullsatsen, fick sökandena icke desto mindre kännedom om dessa omständigheter under det administrativa förfarandet.

74 Det skall dock kontrolleras om sökandena underrättades om dessa "omständigheter och överväganden" i tillräckligt god tid under det administrativa förfarandet för att de skulle kunna förbereda sitt försvar.

75 I det avseendet skall det erinras om att det i artikel 20.5 i grundförordningen föreskrivs följande: "De uppgifter som lämnas efter ett slutligt utlämnande av uppgifter skall endast beaktas om de inkommer inom en period som i varje enskilt fall skall fastställas av kommissionen och som skall vara minst tio dagar med beaktande av hur brådskande ärendet är."

76 I förvarande fall skickade kommissionen den 29 oktober 1996, via telefax och post, informationsskrivelsen till sökandena. Sökandena förfogade över en frist om minst tio dagar för att inkomma med synpunkter, såsom föreskrivs i artikel 20.5 i grundförordningen. Denna frist utlöpte den 8 november 1996.

77 Det var först den 29 november 1996 som sökandena fick reda på att det faktum att WWS hade beviljats individuell behandling medförde en höjning av den antidumpningstull som tillämpades vid import av deras produkter till Europeiska unionen, samt den exakta satsen för denna antidumpningstull (39,4 procent). Dessa väsentliga uppgifter fanns inte med i informationsskrivelsen, och därav följer att sökandena inte hade mottagit tillräckliga uppgifter som gjorde det möjligt för dem att säkerställa sin rätt till försvar före det att den frist som fastställts av kommissionen för att inkomma med eventuella synpunkter hade löpt ut.

78 Dessutom anser förstainstansrätten att kommissionen borde ha konstaterat, efter telefonsamtalet den 29 november 1996 mellan sökandenas rådgivare och Knoche, att informationsskrivelsen var ofullständig. Trots det översände kommissionen inte en fullständig version av informationsskrivelsen till sökandena efter telefonsamtalet, och gav dem inte heller en frist enligt artikel 20.5 i grundförordningen för att inkomma med eventuella synpunkter.

79 De konstateranden som gjorts ovan gör det dock inte i sig möjligt att dra slutsatsen att sökandenas rätt till försvar åsidosattes under det administrativa förfarandet. Det kan nämligen inte röra sig om ett sådant åsidosättande om det visar sig att sökandena, trots den passiva hållningen hos kommissionens tjänstegrenar, var i stånd att under det administrativa förfarandet på ett tillfredsställande sätt yttra sig över de uppgifter som de fick kännedom om under telefonsamtalet den 29 november 1996.

80 I det avseendet skall det understrykas att artikel 20.5 i grundförordningen, där det fastställs en minimifrist för att inkomma med eventuella synpunkter, är en klar och precis bestämmelse som inte ger gemenskapsinstitutionerna något utrymme för skönsmässig bedömning (se för ett analogt fall domstolens dom av den 19 november 1991 i de förenade målen C-6/90 och C-9/90, Francovich m. fl., REG 1991, s. I-5357, punkt 19). Det är således möjligt att anse att ett företag, som

under det administrativa förfarandet underrättas om de viktigaste omständigheterna och övervägandena i den mening som avses i artikel 20.2 i grundförordningen, i brist på övriga uppgifter från gemenskapsinstitutionen om den frist som företaget beviljats för att inkomma med eventuella synpunkter, har en frist på minst tio dagar på grund av den direkta effekten hos artikel 20.5 i grundförordningen.

81 Av detta följer att sökandena hade en frist på minst tio dagar för att inkomma med eventuella synpunkter avseende de viktiga uppgifter som inte fanns med i den informationsskrivelse som översändes till dem den 29 oktober 1996, och som de fick kännedom om den 29 november 1996. Denna frist utlöpte den 9 december 1996.

82 Sökandena kan inte hävda, som de gjorde under förhandlingen, att underrättelsen om vissa viktiga uppgifter under telefonsamtalet den 29 november 1996 skedde för sent. Det är nämligen ostridigt att kommissionen antog förslaget om antagande av den omtvistade förordningen den 16 december 1996, och att förslaget översändes till rådet samma dag (EGT C 13, 1997, s. 2). Om sökandena hade inkommit med synpunkter före den 9 december 1996 hade kommissionen ännu kunnat beakta dessa vid utarbetandet av förslaget.

83 Av detta följer att den omständigheten att höjningen av den antidumpningstullsats som tillämpades på deras produkter på grund av den individuella behandling som WWS hade beviljats, och den exakta slutgiltiga tullsatsen (39,4 procent) inte nämndes i informationsskrivelsen, inte utgör ett åsidosättande av sökandenas rätt till försvar, eftersom det har framkommit att de fick kännedom om dessa omständigheter under ett telefonsamtal med en tjänsteman vid kommissionen, vid ett datum då det fortfarande var möjligt för dem att på ett tillfredsställande sätt yttra sig i det avseendet, före det att kommissionen antog förslaget om antagande av den omtvistade förordningen.

84 Talan kan således inte heller vinna bifall på sökandenas tredje invändning.

Huruvida artikel 20.4 i grundförordningen har åsidosatts

85 Sökandena har hävdat att ett telefonsamtal inte befriar kommissionen från skyldigheten att skriftligen tillhandahålla exakta uppgifter, såsom föreskrivs i artikel 20.4 i grundförordningen. Att denna bestämmelse i grundförordningen inte iakttogs motiverar enligt sökandena att den omtvistade förordningen ogiltigförklaras.

86 Även om det förvisso är riktigt att det i artikel 20.4 i grundförordningen föreskrivs att "[e]tt slutligt utlämnande av uppgifter skall ske skriftligen", skall det dock understrykas att det i artikel 20.3 i nämnda förordning även föreskrivs att en begäran om att få ta del av uppgifter "skall lämnas skriftligen till kommissionen". Under förhandlingen medgav dock sökandenas rådgivare att i förevarande fall inlämnades aldrig någon skriftlig begäran i det avseendet. Eftersom sökandena har medgett att de inte iakttog bestämmelserna i artikel 20.3 i grundförordningen, kan de följaktligen inte förebrå gemenskapsinstitutionerna för att inte skriftligen ha bekräftat de uppgifter som lämnades ut till dem under telefonsamtalet den 29 november 1996.

87 Det skall dessutom understrykas att bestämmelserna i artikel 20 i grundförordningen har till syfte att skydda berörda parters rätt till försvar under det administrativa förfarandet. Av detta följer att i förevarande fall kan den omständigheten att

föreskrifterna i artikel 20.4 i grundförordningen inte har iakttagits endast leda till ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen om det fastslagits att denna omständighet har påverkat sökandenas försvar. Även om det skulle antas att gemenskapsinstitutionerna muntligen lämnade en upplysning, skulle dessa kunna erfara svårigheter att "samla in de omständigheter som gör det möjligt att bevisa ... att en sådan underrättelse verkligen skett" (domen i det ovannämnda målet Al-Jubail Fertilizer och Saudi Arabian Fertilizer mot rådet, punkt 20). I förevarande mål har sökandena själva medgett att kommissionens tjänstegrenar underrättade dem per telefon den 29 november 1996 om höjningen av den slutgiltiga antidumpningstullsatsen som tillämpades på deras produkter på grund av den individuella behandling som WWS hade beviljats, samt den exakta slutgiltiga tullsatsen. Eftersom det dessutom har konstaterats att sökandena var i stånd att på ett tillfredsställande sätt yttra sig avseende dessa omständigheter under det administrativa förfarandet, skall slutsatsen dras att det faktum att föreskrifterna i artikel 20.4 i grundförordningen inte iakttogs, vad beträffar de omständigheter och överväganden som sökandena hade fått kännedom om under telefonsamtalet den 29 november 1996, inte påverkade deras försvar.

88 Talan kan således inte heller vinna bifall på sökandenas fjärde invändning.

89 Av detta följer att sökandena inte har lyckats visa att ofullständigheten i informationsskrivelsen har hindrat dem från att under det administrativa förfarandet utöva sin rätt till försvar på ett tillfredsställande sätt. Under dessa omständigheter kan

talan inte vinna bifall på den grunden att rätten till försvar har åsidosatts och följaktligen ogillas talan i sin helhet.

Rättegångskostnader

90 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Med stöd av artikel 87.3 första stycket i rättegångsreglerna kan dock rätten besluta att vardera parten skall bära sin rättegångskostnad, om särskilda omständigheter motiverar det. Enligt artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna skall medlemsstater och institutioner som har intervenerat i ett mål bära sina rättegångskostnader. Dessutom anges det i artikel 87.4 tredje stycket i rättegångsreglerna att rätten kan besluta att även andra intervenienter än medlemsstater och institutioner skall bära sina rättegångskostnader.

91 Fastän talan i förevarande mål ogillas, anser rätten att artikel 87.3 första stycket och 87.4 första och tredje stycket i rättegångsreglerna skall tillämpas, och vardera parten skall således bära sin rättegångskostnad. Rätten anser nämligen att efter telefonsamtalet den 29 november 1996 mellan sökandenas rådgivare och en tjänsteman vid kommissionen, borde den sistnämnde genast ha lämnat ut en fullständig version av informationsskrivelsen till sökandena och gett dem en frist för att inkomma med eventuella synpunkter. Rätten anser att förevarande tvist skulle ha kunnat undvikas om kommissionen hade handlat på det sättet.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) Talan ogillas.

2) Vardera parten skall bära sin rättegångskostnad.

Lindh García-Valdecasas Lenaerts

Cooke Jaeger

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 19 november 1998.

H. Jung P. Lindh

Justitiesekreterare Ordförande